

nost kaže naše slovensko in vsako slovansko ljudstvo pri vsem težkem svojem delu! Jednako marni so tudi naši slovenski učenjaki, katerih imena je povestnica zapisala v zlato knjigo svojo. Saj so bili iz večine, recimo malone vsi, samouki, kar jih je povila mati slovenska: Vodnik, Jarnik, Kopitar, Miklošič, Caf, Trstenjak in koliko drugih menj znanih!

Dà! Tudi modrovanje je pravo slovensko svojstvo. Saj dobro vemo, kakó radi naši ljudje »tuhtajo«! Koliko več modroslovcev v kmetskem jopiči bi bilo znanih, da imamo več takó bistrournih opazovalcev ljudstva, kakeršna sta n. pr. Stritar in Jurčič, ki sta opisala dôkaj takih národnih »modrecev«! — Takó tedaj končujem opis učenega našega modrijana in zajedno trdim: Slovenci imamo izvrstne pesnike in noveliste, izborne jezikoslovce, vestne zgodovinarje in matematike; odslej tudi ni smeti več rêči, da je prazen — modroslovni predel! Saj imamo tudi izvrnega svojega modrijana Jožefa Misleja Podražanal

Zrna.

1.

Kot solnce zagrne tèmni oblak —
In žarke nebeške prestréze,
Takó pred resnico jásno mrak
Predsodkov na oči nam léze.

2.

Pomèn beséd ni vselej prazen,
Čeprav jih trosi človek blazen.

3.

Težko skrivnost se dolgo v srci nosi,
Ko glas o nji se neresničen trosi.

4.

»Saj vse miní, trpi voljnó!«
Takó tolaži svet trpine.
Bolest — kdo pač bi dvojil — mine,
A vpraša se: kdaj in kakó?

5.

Tudi stena bela
Črno senco dela.

6.

Nikdár očeta ni ljubila
Izjema — hči pravila.

7.

Naj solnce žgè, naj hruje zima,
Srcé nikdár strahú ne góji!
Več nego méní, človek ima
Snoví železne v krvi svóji.

8.

Kaj je modrost, ljudje vedó,
A malo vé jih, kje cvetè,
Še menj kdo hrepení za njó,
Res moder skoraj ni — nihčè!

Bistràn.

